

нина в Україні / О.П. Васильченко // Право України. – 2016. – №1. – С. 124 – 129.

3. Руднева О. Гендерна рівність як принцип законодавства України / О. Руднева // Право України. – 2012. – № 4. – С. 103–107.

4. Тарахонич Т.І. Принцип рівності в системі загальних принципів права / Т.І. Тарахонич // Часопис Київського університету права. – 2013. – №4. – С. 43 – 46.

Малярєнко С.А., курсант

Науковий керівник –

к.ю.н., доц. **Сердюк Л.М.**,

доцент кафедри теорії

та історії держави і права

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ І СВОБОД ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ

Серед численних проблем, перед якими наразі постала Україна, явище вимушеної міграції є не лише наслідком військового конфлікту, але й виступає в ролі індикатора готовності української влади до кризових ситуацій. Необхідність допомоги внутрішньо переміщеним особам продемонструвала слабку систему інституційного механізму реалізації прав і свобод громадян на території нашої держави, а також відсутність ресурсів, потрібних для задоволення потреб даної категорії населення.

Відповідно до Керівних принципів Управління Верховного комісара ООН у справах біженців, що торкаються питання про переміщення осіб усередині країни, такі особи визначаються як люди або групи людей, які були змушені рятуватися втечею або покинути свої будинки або місця проживання, через загрозу життю або щоб уникнути наслідків збройного конфлікту, ситуації загального насильства, порушень прав людини або стихійних лих, техногенних катастроф, і які не перетнули міжнародно-визнаний державний кордон країни [1].

Внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті збройного конфлікту або з метою уникнення негативних наслідків такого конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру [2].

Проблематиці статусу, адаптації, працевлаштуванню, отриманню освіти, житла тощо присвячена чимала кількість наукових робіт вітчизняних уче-

них, серед них: Н.І. Андрусишин, І.О. Аракелова, О.В. Балусьва, С.М. Бубняк, Я.О. Грабова, Т.В. Дракохруст, Г.М. Кожина, М.В. Кравченко, О.В. Макарова, М.І. Малиха, Ю.І. Муромцева, Д.О. Ніконова, К.О. Павшук, О.В. Перепелюкова, Б.Ю. Піроцький, О.Т. Риндзак, М.М. Сірант, У.Я. Сядова, Г.С. Тимчак, Н.І. Тищенко, Д.П. Цвігун, О.О. Чуприна тощо.

Правовий статус внутрішньо переміщених осіб визначений рядом нормативно-правових актів національного законодавства. Серед них Закони України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» від 20.10.2014, «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014, постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку створення, ведення та доступу до відомостей Єдиної інформаційної бази даних про внутрішньо переміщених осіб» від 22.09.2016, «Про затвердження Комплексної державної програми щодо підтримки, соціальної адаптації та реінтеграції громадян України, які переселилися з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції в інші регіони України, на період до 2017 року» від 16.12.2015 та ін.

Основні виклики, пов'язані з вимушеним переміщенням громадян, виявляються у зростанні навантаження на локальні ринки праці, у існуванні проблем розміщення, працевлаштування, медичного обслуговування, психологічної реабілітації, доступу до освіти, культурної та соціальної реінтеграції тощо. Уряд України вживає окремих заходів щодо вирішення проблем вимушено переміщених осіб, багато зусиль докладають міжнародні організації, волонтери, благодійні організації й окремі громадяни. Однак реалізація термінових заходів і приватних ініціатив не має необхідного потенціалу для комплексної підтримки у середньостроковій перспективі внутрішньої міграції населення з тимчасово не контрольованих Україною територій Донецької та Луганської областей і Автономної Республіки Крим [3].

Демографічний вибух внутрішньо переміщених осіб продемонстрував неготовність і неможливість України задовольнити навіть життєво необхідні потреби. Внутрішньо переміщені особи повсякчасно стикаються з проблемою, коли не маючи відмітки про реєстрацію у зоні проведення бойових дій, вони не в змозі підтвердити свій статус особи, яка потребує допомоги держави. Спільною проблемою є відсутність документів у переселенців, що перешкоджає отримати роботу за спеціальністю, поновитися на навчанні, отримати необхідну медичну допомогу, орендувати житло, знайти місце в дитячому садку [4].

Вищевикладене дає підстави для висновку про недостатню ефективність передбаченого національним законодавством механізму реалізації прав і свобод внутрішньо переміщених осіб. Такий механізм з необхідністю потребує свого вдосконалення.

Бібліографічні посилання:

1. Малиха М. І. До проблеми сутності поняття "внутрішньо переміщені особи": державна політика та регіональна практика / М. І. Малиха // Грані. - 2015. - № 8. - С. 6-11.

- Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Grani_2015_8_3.

2. Закон України Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб від 20.10.2014 №№ 1706-VII: Верховна Рада України [Електронний ресурс]: [Веб-портал]. – Електронні дані. – Київ : Верховна Рада України, 1994-2017. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/card/1706-18>, вільний.

3. Рекомендації міжнародної науково-практичної конференції "Внутрішньо переміщені особи в Україні: реалії та можливості" // Український соціум. - 2015. - № 1. - С. 175-181. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Usoc_2015_1_17.

4. Тищенко Н. І. Внутрішньо переміщені особи в Україні як проблема сьогодення / Н. І. Тищенко, Б. Ю. Піроцький // Молодий вчений. - 2014. - № 10(13)(2). - С. 124-126 . - Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2014_10\(13\)\(2\)_31](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2014_10(13)(2)_31).

Чепеляк Карина Валеріївна,
курсант

Науковий керівник –
д.ю.н., доц. **Бонияк В.О.,**
доцент кафедри теорії
та історії держави і права

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЖІНКИ- ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ

Державна політика України, як і багатьох інших демократичних країн світу, спрямована на забезпечення прав і свобод людини, включно, й на створення ефективної системи реалізації конституційно-правового статусу жінок-військовослужбовців, забезпечення їх конституційних прав і свобод та посилення соціального захисту .

На сучасному етапі розвитку юридичної науки простежується тенденція до поширення гендерних досліджень, серед яких на окрему увагу заслуговує питання особливостей правового статусу жінки-військовослужбовця. Погоджуємось, що він є дещо особливим, а тому важливо, щоб було забезпечено реалізацію та захист її прав і свобод в умовах військової служби та недопущення їх незаконного обмеження [1,с.175].

Метою підготовки цих тезевизначення особливостей правового статусу жінки-військовослужбовця в Україні.

Дана тема є досить актуальною навіть з огляду на цифрові показники.Сьогодні майже 10 % особового складу Збройних Сил України(далі ЗСУ) – жінки, а найчисельніша категорія жінок –військовослужбовців служби за контрактом – становлять близько 40% від загальної кількості жінок-військовослужбовців[2,с.117].

За словами першого заступника голови Верховної Ради І.В.Геращенко,